

som før: det direkte Forsvar af Hovedstaden“. Det ligger over vore Kræfter at forsvare København. „Denne Betragtning finder i Planen sit Udtryk deri, at der ikke er regnet med nogen Befæstning af København, hverken mod Land- eller Søside eller mod Luften.“ Det er Ordningen af 1922. Det er Generalstaben, der har erklæret: Saaledes er Erfaringerne fra Verdenskrigen. København maa være en aaben By. Men det er om dette, at Venstre siger: Er København en aaben By, saa kan vi godt paa Forhaand opgive ethvert virkeligt Forsvar; den Dag, vi opgiver København, har vi opgivet alt. De Konservative siger: En Fjende har opnaaet alt ved at sætte sig i Besiddelse af København. Den militære Sagkundskab siger: Alt andet Forsvar er ganske unyttigt. Den Ordning, vi har i Dag, blev i 1909 karakteriseret som fuldkommen unyttig: Man behøver ikke at have yderligere Ulejlighed, bare man sætter sig i Besiddelse af København, har man naaet alt, hvad man ønsker. Jeg tror derfor, vi godt kan gaa ud fra, at den Ordning, vi fik i 1922, i allerhøjeste Grad trænger til at blive afløst af en anden og fornuftigere Ordning.

Saa siger man: De glemmer Mineudlægningen, den betød noget under Verdenskrigen. Det er rigtigt, det gjorde den. Dér vil jeg minde om, at hvis de Partier, der i 1922 var saa ivrige for den nye Militærordning, havde raadet i 1914, var efter al Sandsynlighed Minerne ikke blevet udlagt. Ikke en eneste af Venstres Repræsentanter gav Tilslutning til Minerne Udlægning, man var imod det, og af de 3 konservative Repræsentanter gav kun een sin Tilslutning. Der laa allerede en Fare i, om Minerne var blevet anvendt paa rette Maade. Minerne blev udlagt, og vi fik ved Krigens Slutning at vide, at Tyskerne opfattede denne Mineudlægning som et Bevis for, at de kunde stole paa, at Danmark vilde være neutralt og ikke fjendtlig stemt overfor Tyskland, men den tyske Marineledelse siger, at denne Mineudlægning kunde man ikke i mindste Maade stole paa; da der kom Rygter frem om, at en engelsk Flaade paatænkte at gaa ned i Østersøen, maatte Tyskland i Langelandsbæltet, Farvandet mellem Lolland og Langeland, forstærke Mineudlægningen, thi den danske Mineudlægning kunde man ikke stole paa, og selv om vi vilde gøre Modstand

mod den engelske Flaade, var en saadan Modstand ganske betydningsløs. Saaledes var indenfor den tyske Ledelse Opfattelsen af Effektiviteten af Mineudlægningen.

Vi ønsker den Ordning, der blev gennemført i 1922, afskaffet, fordi vi ikke alene, som Officererne siger, anser de Penge, den koster, som unyttigt udgivet, men ogsaa fordi vi anser Ordningen for at være farlig, hvis den Situation skulde indtræffe, at den skulde bruges. Vi foreslaar derfor Afrustning, og vi gør det saa meget mere tillidsfuldt, som det Raab, der lød før Verdenskrigen: Vil du sikre Freden, maa du ruste dig, Freden sikres gennem Rustninger, ikke høres mere. I Dag lyder Raabet fra alle Sider: Vejen til Freden gaar gennem Afrustning. Der er indtraadt en ny Situation, saaledes at Danmark, hvis vi i Dag vilde tænke paa at ruste, sikkert ikke vilde indlægge sig nogen Fortjeneste. Der blev foreholdt os under Forhandlingerne i Folketinget, at jeg, ved at fremsætte dette Lovforslag, havde skadet Danmarks Anseelse i Udlandet. Der er ikke en eneste i Dag, som tør mene, at den, der vil foreslaa mere, vil vinde Anseelse i Udlandet, i hvert Fald i de Kredse, man regner med. Jeg tror derfor ogsaa, at dette, at Danmark slaar ind paa en Ordning svarende til den, som 4 Stater allerede har gennemført og i Fredens Interesse er tvunget til at opretholde, kan aldrig være i Modstrid med de Interesser, vi har.

Jeg anbefaler da dette Lovforslag til velvillig Behandling i det høje Landsting og indbyder Landstinget til en Forhandling om det. Det er mit Haab, at det maa lykkes gennem Forhandlinger her i Tinget at naa til et tilfredsstillende Resultat, saa at vi kan faa en Ordning, der i højere Grad end den nuværende svarer til det, som baader Danmark bedst.

Formanden: Jeg giver dernæst Ordet til Justitsministeren.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte Forslag til Lov angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København. Det er et Lovforslag, som Gang paa Gang har ligget paa Tingets Bord. Det fremsættes paa ny i den Skikkelse, i hvilken det ved-